

Arnošt Lustig

Dita Saxová

Příběh dívky, která přežila válku ale ne mír...

Oceněno Židovskou národní knižní cenou USA

Mladá fronta

Dita Saxová

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Arnošt Lustig

Dita Saxová – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MLADÁ FRONTA

Arnošt Lustig / **DITA SAXOVÁ**

Arnošt Lustig

DITA SAXOVÁ

Mladá fronta

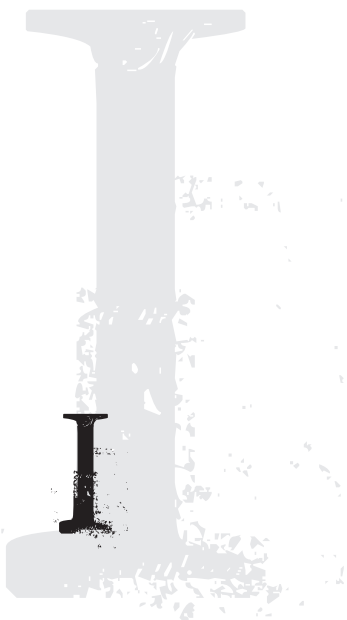
Copyright © Arnošt Lustig, 2007
Epilogue © Zdeněk Urbánek, 2007

ISBN 978-80-204-1535-6 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-204-5036-4 (ePDF)

„Franz Kafka kdysi tvrdil, že má-li mít život člověka plnou hodnotu, musí obsáhnout tři vlastnosti: krásu, smysl a stabilitu. Pokud jedna z těchto tří vlastností chybí, celý jeho život se zhroutí. Všechny znaky plnohodnotné existence má literatura. Hledá krásu ve všem, co se stalo, včetně toho, co potkalo židovské muže, ženy, děti a starce.

Literatura je citová paměť člověka. Vychází z neúprosného a zároveň nádherného předpokladu, že každý jednotlivý člověk je nenahraditelný; bez jediného starce, dítěte, muže nebo ženy je život všech ostatních chudší.“

Mrtvým, živým

Budou naslouchat a nebudou rozumět.

Věstník Židovské náboženské obce

Nejlepší zbraní proti ponorce je pořád ještě ponorka.

Věstník Židovské náboženské obce

Všechno jde, když se chce, za ruce se vezmeme a na troskách ghetta budeme se smát...

Z písně zpěváka zabitého v Terezíně 1942-1945

Když tě pronásleduje medvěd, budeš mít potíže s nepřítelem. Když medvěda zabiješ nebo mu utečeš, je to znamení, že obtíže překonáš.

Snář, Praha 1948

Jaké je největší umění naší generace? Umění ztrácet!

Z novin

Někdy se Ditě Saxové zdálo, že je nahá, a jindy, že zešílela. Sen se podobal mlze ve větru. Odcházel a zase se vracel. Když se probudila, zkoušela se usmát a přesvědčit se, že to byl jen sen. Kdo by ji v takovou chvíli viděl, věřil by, že je zdravá, a proto šťastná. Bála se jen, aby se jí nikdo nezeptal: „Čemu se směješ?“ Musela by odpovědět: „Život není to, co chceme, ale to, co máme.“

Občas ji ve snu přitahovala hloubka; jímala ji závrat', aniž se hnula. Také se jí zdálo, že líbá na rty jednoho z esesáků, který měl rovný nos, světlou pleť a plavé vlasy. Jak se mohla ve snu líbat se svým úhlavním nepřítelem? S vrahem jejích rodičů. Kde se to v ní bralo?

Bylo příjemné si všechno zaznamenávat, ale jen v duchu, příležitostně a pouze něco. „Bohužel i bohudík,“ jak říkal správce dívčího domova v Lublaňské, kde teď bydlela, pan Lev Goldblatt, „myšlenky jsou jako vítr a mlha.“

Kdyby se mohla holka každé jaro svléknout z kůže jako had, byla by na tom lépe?

Lágrý, ve kterých za války byla dohromady tři roky, se jí s odstupem propojily. Někdy si vzpomínala, jak musela stát nahá před vojáky Waffen SS, kteří se s pohrdáním pásli očima na jejím těle. Teď to bylo jiné. Nemusela hledat v čem. Alespoň zvnějšku mohl člověk vypadat normálně. Stačilo na sebe dbát a pěkně se oblékat. Tolik věděla. A co nevěděla, si dovedla představit.

Poddůstojník z *frauenkonzentrationslageru* v Auschwitz-Birkenau a po jeho vzoru sturmmann Waffen SS Günther Zugschwert, bývalý zahradník a posléze podkoní v dostihových stájích, dával k lepšímu: Dneska kytky, zítra seno; a díval se na komín, ze kterého šlehal oheň a bafal kouř. Poručil jí párkrát, aby se svlékla, a některé z jejích sousedek nařídil, aby jí prohlédla šaty, jestli nejsou zavšivené. *Eine Laus dein Tod*. Jedna veš tvá smrt. Roztomilé německé říkanky. Oceňoval její tělo asi jako čarodějnice z pohádky o Jeníčkovi a Mařence.

Mohla být se svou svěží pleť a nedotknutým tělem spokojená, což každý nemohl. (Dovedla si představit, jak jednoho dne bude stát proti muži - se svým hladkým břichem a úzkým pasem, širokými, odpouš-

tějícími boky, svolná jít až tak daleko, jak je nutné jít, až přijde její čas.)

Zdalo se jí, že má před sebou otcovu tvář. Pohlížel na ni přímo, svýma modrýma očima, které, když měl starosti, zvlhly a zrudly v koutcích. Zeptala se ho: „Jak můžu vědět, co je pravda?“ Začal se ztrácet jako dým, kousek po kousku, Dita vykřikla: „Počkej!“, ale otec zmizel. Po celou dobu slyšela valčík Johanna Strausse. Vzápětí spatřila jinou mužskou tvář a rozeznala, že to byl otec jejího kamaráda D. E.

Byl už dávno po smrti, jako její tatínek. Všichni už byli po smrti.

2.

Sedm koček Isabely Goldblattové se plížilo domem v Lublaňské a správce, Lev Goldblatt, zvaný Bohužel a bohudík, je ani nepohřešoval. Mezi vzkazy, které našel odpoledne ve vitrině, bylo udání.

Správce Goldblatta zarazily podrobnosti. Udačnicka oznamovala (ani ho nenapadlo pochybovat, že to byla některá z dívek), co všechno zasllechla za dveřmi pokoje číslo 16, když byla doma jen Dita Saxová. Podle oznámení se devatenáctiletý Alfréd Neugeborn z Krakovské ulice, kde byl domov chlapců, zajímal o pokladnu na Židovské náboženské obci. Hodlal prý dnes nebo zítra vniknout sklepem z Maislovky ulice na Starém Městě do radnice a po schodech kolem rituální kuchyně a výtahu až do místnosti naproti kartotéce, kde byla pokladna.

Správce si v duchu vybavil přepážku s drátěnou sítí. Na konci papíru, vytrženého ze školního sešitu, chyběl podpis. Zato tu bylo datum: 27. února 1947.

V duchu viděl před sebou usměvavou tvář Dity Saxové, se sněhobílými pravidelnými zuby, kromě jednoho dole, světle hnědé vlasy, modré oči a dospívající tělo s dlouhými nohama ve střevících, které už vyšly z módy. Všechny byly hladové, bohužel i bohudík, na všechno. Jejich těla vyžadovala víc než pouhé potěšení – tajné chutě a úzkost – jak si správce myslel. Co v nich bylo narušené? Dita Saxová nebyla výjimka. Byla jedna z nich. Jedna se druhé podobala, i tím, čím se navzájem lišily. Mělo to mnoho důvodů, nespočet proč a ještě víc proto.

Svět se mu zdál v něčem pokřivený. Znesvěcený, bez možnosti nápravy. Ozvěny hanby, surovosti a lhostejného ticha zasáhly i tenhle dům, každý jeho kout. A ze zlověstného mlčení najednou takový výkřik. Udání. Cítil ve vzduchu zkaženost, nějakou dávnou morovou ránu. Stravuje mu to duši po kousku, anebo celou naráz? Koho by neznervózňovalo pořád něco hlídat? Je to jen nedorozumění?

Cítil se pořád jako po potopě. Plodilo to úzkost, strach a obavy, únavu. Jejich dům byl taková archa, loď na suchu. Všechna srovnání selhávala. Odplivl si. Mohl si domýšlet...

Pro děvčata jako Dita Saxová svět, jak jej znali rodiče, skončil. Nevýřčená úmluva mezi nimi byla ta tam; nový svět, do kterého vrůstaly, byl pro ně velká neznámá.

Možná, že takovou neznámou byly i ony pro ty druhé. V každém případě, myslel si správce, bohužel i bohudík zodpovídá se všemi důsledky za tenhle barák, a nenechá nikoho, aby mu kazil, co dává dohromady od první chvíle, co se vrátily, co skončila válka; i kdyby celé okolí bylo zkažené, jak zákon káže.

Včera si jedno z mladších děvčat obléklo s dovořením Dity Saxové – jen na chvilíčku, zhlédnout se v zrcadle – její zelenou jupku a vyběhlo v ní do ulic. Dita ji potkala Na Příkopě o tři hodiny později. Svlékla z ní jupku na místě. „Kdo se obléká do cizích šatů, toho svléknou,“ řekla.

Doprovodila to, jako všechno, úsměvem. Ukázkou svých bílých zubů. Nechtěla se smířit s tím, že se o její věci budou všichni do nekonečna dělit, bez požádání a bez jejího souhlasu. Vychutnávala si požitky, když je něco jen a jen její.

Správce o Ditě Saxové nemohl uvažovat odděleně od ostatních. Šest let války je smísilo dohromady. Něco v nich ochablo? Byla v ní žízeň, hlad a zvědavost a ctižádost, možná netrpělivost; chuť na lahůdky života. Správce měl za to, že je jen otázka času, než se odliv změní v příliv a všechno se pro ni obrátí v lepší.

Nebo se i z Dity Saxové pro něho stane hádanka? Každá holka tady pro něho byla hlavolam. Byla na svých osmnáct dost moudrá, aby se chovala podle toho, co se od ní čeká? Dita Saxová byla v domě jedna z nejhezčích: nejenom proto, že byla o hlavu větší než ostatní,

a světlolvasá, s krásnýma modrýma očima. Mohou si takoví lidé dovolit o krapet víc? Snad si to myslí. Připadala mu sebevědomá. Možná, že byla silná. Přežila. Všechny, co tu byly, přežily. Otušilo je to, nebo byly o to choulostivější? Nebo obojí?

Dokázala si občas udělat anglickou sobotu z každého dne týdne. Nezdálo se, že by na sebe spěchala. Dita Saxová byla většinou samý úsměv. Někteří z nich měli za sebou sedm lágrů. Přála si mít volbu. Pokud ne ve všem, aspoň v tom, co se týkalo jí. Někdy se tvářila jako svlečená ze všeho. Měla – i na jeho ženu Isabelu – nekonečné dotazy. Co to bylo, po čem dychtila nejvíc?

Neschopen proniknout vnějším pouzdrem svých svěřenců, cítil správně tajemství každé z nich. Včera se hodinu oblékala do bílých šatů a navlékala si dlouhé bavlněné rukavice až k lokti. Byla marnivá? Nevinná? Snad, do určitého stupně. Jak by měl zacházet s lidmi jako Dita Saxová nebo Alfréd Neugeborn, kteří viděli zabíjení, jako se druzí koukají na ptáky ve vzduchu nebo na provazolezce v cirkusu anebo na sluneční oblohu anebo na rybu v potoce?

Dita Saxová mu svěřila už před časem svou teorii: zabít, nebo se nechat zabít. S podezřením, že člověk může zabít i bez důvodu. Nepřestávala se smát i při tom. „Nikdo nejsme z jednoho kusu, milý pane Goldblatte. V každém z nás, kdo se vrátili z lágru, je kousek podvodníčka. Myslíte, že ne? Třeba balamutíme i sami sebe.“ Také mu pověděla: „Každý z nás žije místo někoho jiného. Mě nezabíli, protože v době, kdy jsem tam byla, zabíjeli zrovna ty ostatní: Holanďany, Němce, Poláky a italské Židy i Nežidy. Ale nedělejte si o mne starosti. Nehodlám se kvůli tomu cítit vinná. Je to jen trochu nepříjemné.“ A usmála se na něho jedním ze svých příjemných, chytrých úsměvů, jako by ji její nevinnost opravňovala k tomu nebýt tak vysloveně bezelstná. Asi nebyla. Jak by mohla?

Jak říká Isabela, některá děvčata jsou tajemná jako luna. „Chytrost jsem zdědila po svém malém tatínkovi a eleganci po mamince, která byla o hlavu vyšší než on,“ dala se Dita Saxová slyšet.

Někdy musela pochybovat, jestli byl její tatínek chytrý, když se dal tak snadno obelstít a zabít a předtím se nechal okrást o vše, počínaje snubními prsteny.

A také: „Ještě mě nikdo nepřesvědčil, že by bylo nějaké vykoupení, i kdyby potrestali všechny viníky co nejpřísněji, včetně hrdelního trestu. Spíš si myslím, že jim dají vojenské nebo jiné penze. Ostatně život není to, co chceme, ale to, co máme.“

Dejme tomu, myslel si správce. V duchu namítl: „Dito Saxová, volba není v tom, co potřebujeme nebo máme, ale v tom, co můžeme udělat.“ Snad.

Co ji vtahovalo do debat o zabíjení s důvodem nebo bez? Viděla se, jak ji zabíjejí, v duchu, jako když někdo zaslechne nějakou dávnou, stárnoucí, ale neztrácející se ozvěnu? Jak dalece věřila, že válka už skončila? Nebo jakou válku, sama za sebe, vedla? Jaké hry hrála s kluky z Krakovské?

Správce procházel školní kuchyní, ze které si s Isabelou zařídili po válce byt. Dům byl už starý, jako většina domů v Lublaňské ulici, vystavěný na začátku století. Měl čtyři poschodí, bez výtahu, půdu a bytné sklepy, propojené až do Legerovy ulice během války, kdy sloužily při leteckých náletech jako kryty. Před válkou patřil dům Židovské obci. Za války tu nacisté skladovali modlitební a jiné zakázané knihy a hudební nástroje, harfy, piana anebo klarinety. Udělali z domu noclehárnu pro ošetřovatelky německého Červeného kříže, které projížděly s vojenskými transporty Prahou na východ a zpět. Jeden čas tu bydlely norské a dánské ošetřovatelky, krátce taneční soubor, který účinkoval pro německou armádu, nějaké pochybné zpěvačky.

„Někdo se sháněl po Ditě?“

„Nějaký úředník ze Statistického úřadu. Asi si o něco zažádala a ten člověk tu byl na rešerši.“

„Neptala ses, co chtěl?“

Isabela zvedla udiveně hlavu s hlubokýma hnědýma očima jako kůň. „Špatně vypadáš, Leo. Sedíš tu jako na návštěvě.“

Z udání vyplývalo, jak by si Alfréd Neugeborn, zvaný Fici, už třetím rokem zámečnický učeň, zničil budoucnost, kdyby to provedl. A že Dita Saxová je jiná, než napovídá její dospělý úsměv a skořápka. Kdyby si dal někdo práci spočítat, kolikrát chyběla v archivu na Obci, dokud tam ještě pracovala, a ve škole užitych umění, kam se zapsala,

když z archivu odešla, vyšlo by najevo, že celá Dita Saxová, od paty až k hlavě, je parazit.

Mezi polévkou a příkrmem (jako většinu pátků v zimě podávala Isabela kapra) probíral správce v duchu jednotlivá děvčata pod záminkou, že si dává pozor na kosti.

Nemohl s nimi zacházet, jako by se nic nestalo, myslel si. Viděly příliš mnoho – a byl by rád, kdyby jen to. Měly jinou psychologii. Nevěřily, že jim něco opravdu patří. Jako by si koupily vzácné hodinky a nedbaly o to, jestli se zpožďují nebo zrychlují, protože byly aspoň krásné. A taky nevěří, že by jim mohly zůstat.

„Konečně už zase teče voda,“ řekla Isabela Goldblattová. „Slyším to už chvíli. Musíš mít nervy ze železa. Poslechni si ten kravál.“

„Bohužel i bohudík,“ odpověděl správce.

„Žádná z těch našich holek není anděl.“

„Každá je anděl,“ namítl správce.

„S tím, co mají za sebou?“

Správce měl plnou hlavu Dity Saxové. Před týdnem navrhovala na schůzce kulturní a studijní komise, aby Obec koupila originál Chagalla pro sál v přízemí, kde se v sobotu odpoledne nebo večer tančilo. Udělala si pověst svými špičkami. Když pan A. F. mluvil o snahách londýnské vlády v exilu, podala mu místo dotazu lísteček s čínským příslovím: Čím víc člověk mluví, o to méně si lidé pamatují. Na její odzbrojující úsměv jí pan A. F. odpověděl francouzským pořekadlem, že usmívat se není ještě důkaz, jak je někdo šťasten. Výsledek toho byl, že ji pozval na oběd. Objednala si pečenou kachnu. Když pan A. F. viděl, jak jí chutná a jak rychle ji snědla, dovolil jí, aby si objednala druhou porci.

Doma se pak vyslovila: „Když se to sečte, v žádné hospodě nedají na talíř lepší večeři, než kterou ukuchtí dobrý kuchař. Nejde ani o to, kolik se za to platí. Spíš s jakým zaujetím se do toho pustí.“ Slyšely o tom, že nechat udělat někoho večeři místo sebe je jako nechat obejmout svého miláčka někým jiným? „I kdyby to člověku uznali, není nad to udělat si to nejdůležitější sama.“

„No, dovol?“ otázala se Brita, děvče při těle. „Myslíš, že jsi králov-

na ze Sáby?“ Dita ji obdařila úsměvem. „Něco udělám vždycky bez váhání.“

Potrčila si na špatné vtipy. „Umřít je snadné. Je to jen těch posledních pár vteřin a je to hotové. Člověk se při tom nemusí ani moc snažit. Co na tom sejde?“ Byla přesvědčena o tom, že umřít rychle a bez námahy je velká výhoda, pokud ne zrovna zábava. Také říkala: „Život je krátký. To už víme. A vzácný. Až na to, že pro ty druhé zas tolik ne.“

Měla za to, že jí projde doslova všechno, jen proto, že se mamince a tatínkovi povedla a vyrostla do té správné výšky a zůstala naživu? Nemohl o ní s dobrým svědomím říci, že by se díky svému mládí cítila nesmrtelná nebo nezranitelná jako její židovští spolužáci. Na svých osmnáct už mohla mít rozum.

Jednou řekla: „Vždycky a všude se najde někdo, kdo mě rád zabije, aniž by potřeboval důvod. Lidi se toho nemůžou nabažít, zabijet bez důvodu.“

Včera také řekla starému Munkovi: „Usuzuju, že všichni potřebujeme někoho, kdo by nám opakoval, jak jsme báječní, a pak se choval, jako by tomu věřil. Musím být v tom ohledu vyhladovělá, že jenom čekám na někoho, kdo mi řekne, jak mě má rád. Nebo to potřebuju tolik, že se mi i to, co mám, zdá málo? Asi toho příliš očekávám. Jistě, mám pár lidí, kteří mě zrovna neodmrstí, když se objevím. Asi je hloupé říkat nahlas slovo láska. Měla jsem jen jednou někoho, kdo mě měl možná radši než sebe. Ne proto, jak vypadám, co mám nebo co si myslím. Když milujeme rodiče jako oni nás, je všechno jednoduché. Ani nevím, kdy se to zvrtilo a úloha nebo výsada nechat se milovat se proměnila v potřebu milovat. Musím už rychle načerpat někde nějak nějaké sebevědomí, ten správný druh sebedůvěry, aby se kyvadlo vrátilo. Myslím, že si to zasloužím. Musím to cítit nejen mezi spánky, ale i v srdci, a pak, možná, to bude pravda.“

Povzdechla si: „Naskákaly mi na tváři pihy. Jistě, s tím se nedá nic dělat. Kluci tvrdí, že mají rádi pihovatá děvčata. Co jim také jiného zbývá, když chtějí holku přesvědčit, že je ta jejich pravá?“

Než válka skončila, nevěděly ani jedna, co se s nimi stane, jak to všechno dopadne. Obec je zahrnula péčí, i na účet těch, kteří se nevrá-

tili. Bylo jim šestnáct sedmnáct nebo osmnáct, ale mohl je pokládat za šestnácti-, sedmnácti- nebo osmnáctileté?

Správci se nechťelo vžívat se do obrazů, které musely mít před očima, když je zavřely. A možná, že i když je měly zešíroka otevřené. Přál by si, aby si všechny, bez výjimky, uvědomily to jedno, co si uvědomoval sám: žádná minulost neospravedlní a neomlouvá, nanejvýš vysvětluje něco, co není správné.

Nikdo nemůže po třech letech v lágru zůstat nevinný.

Loni na ledové muže zmizela Dita Saxová na tři dny. Jela se podívat do Terezína, kde za války strávila s matkou a otcem dva roky, než je v roce 1943 rozdělili a každý na vlastní pěst odjel v dobytčáku s pětistícovým transportem do Auschwitz-Birkenau bei Neuberun. Přivezla si po válce nazpět z Terezína boty s papírovou podrážkou. Opatrovala je jak talisman. Jednou si v nich dokonce vyšla k *City* na Václavském náměstí, kde se scházeli mladí lidé stejně jako na začátku války, a nechávala se oslovovat kdekým.

Kromě toho se o ní říkalo, že měla aféru s gigolem z místního židovského baru, přesněji řečeno, z baru, který byl za války otevřen jen pro nižší než nordické rasy, stejně jako kavárna *Ascherman* v Dlouhé ulici, a po válce si zachoval převážně zase jen židovskou klientelu.

Gigolo byl Rakušan. Živil se vyučováním jízdy na lyžích. Kdosi říkal, že přišla do baru s panem A. F. a gigolo na ni dělal oči. Když šla na toaletu, oslovil ji a pozval na tři dny na hory, že ji naučí lyžovat, pokud to ještě neumí, nebo ji zdokonalí, jestliže lyžuje aspoň trochu.

Pokud se to měřilo tím, kdo o tom nejvíc mluvil, musela vědět podrobnosti Linda Huppertová; ale to byl zároveň důvod, aby o tom správce taky pochyboval.

Gigolo byl prý bývalý mistr Rakouska ve slalomu a sjezdu. Vzal prý Ditu na horskou chatu a každý večer ji hostil. Sliboval, že jí objeví rozdíl mezi chlapcem a mužem. Podle Lindy Huppertové se jeho věk pohyboval mezi jednadvaceti a jednácticeti. Pak chtěl údajně od Dity za hodiny lyžování peníze, ale protože žádné neměla, odmítla platit, a tak ji učil bezplatně. Lyžoval prý po strmém svahu, jako by tančil. Předváděl kristiánky a Ditu si docela získal. Když s ním odmítla jít do po-